

Scrisoare către un suflet drag

Dragă mamă,

Încă simt golul profund lăsat de ultima noastră întâlnire. În sfârșit am cutezat să-ți scriu, deși sunt copleșită de emoții, să-mi alinez gândurile pe foaie este cel mai bun mijloc de a-ți descrie ce simt.

Mult ai pierdut de când n-am mai vorbit, îndată ce ai plecat lumina se stinsese în viața fiecăruia. Știam că sunt responsabilă, acum că ne-ai lăsat, de tot. Nu am avut timp pentru a te căuta. Tata nu mai scotea o vorbă, excluzând întrebări și îndemnări de neevitat. Am terminat școala gimnazială. Anul acesta am participat la majoritatea concursurilor școlare, am realizat toate temele și desigur m-am ocupat în timpul liber cu pianul, învățând cântecele tale vechi din vitrină. Am încercat să nu am timp să mă gândesc la tine, așa mă descurcam. Nu pot spune că Nicușor a procedat ca mine. E clasa 5-a acum, notele nu prea sunt în avantajul lui, nu vrea să audă de cărți sau de învățat, îi amintesc de tine, de serile în care îl ajutai cu temele și îi citeai povești, atunci când îl certai că nu vrea să învețe poezii. El, Nicușor, suferă cel mai mult. A slăbit văzând cu ochii, nu îi este foame, e mai palid în fiecare zi și fericirea de copil, caracterul jucăuș s-a stins... Îți onorez numele mereu, nu las pe nimeni să ți-l calce în picioare. Nu înțeleg de ce ai plecat și nu cred să aflu răspunsul. Nu cred că meritam să rămânem fără tine. Asociaz iarna cu sărbătorile creștine, cu dragostea împărtășită în familie, masa la care, deși nu ajungeau scaune, încăpea o familie mare, toate rudele, ne adunam la masa din casa mare de cele mai sfinte sărbători din an. Iarăși e Crăciun, în sufletul meu e tot mai frig și nu pot destăinui asta nimănui, nu pot lăsa frigul să iasă. Iarăși este Crăciun, ziua în care ai plecat și tu și noi. Nu ne-am mai adunat ca familie, nu am mai simțit căldura sărbătorilor și nu am mai avut cine să-mi aline grija și durerea. Anotimpul înghețat nu îl mai pot asemăna cu nimic liniștitor, în schimb, e ziua în care am rămas fără mamă.

Nu scriu să-ți cer milă. Nu mă mai gândesc la tine, cel puțin în timpul zilei. Seara mă regăsesc, lăcrimând cu poza ta în mână, cu toate momentele în care râdeam, cu toate provocările care le-am depășit împreună în minte. Mereu îmi amintesc cum mă îpleteai și mă duceai cu sania la grădiniță. A trecut un an de când ai plecat într-un loc mai bun, deși încă nu cred că aceasta e ceea ce trebuia să se întâmple. Chiar dacă durerea lăsată în urma morții tale nu se va ofili niciodată, voi continua să trăiesc în cinstea ta. Adio, nu ți-am spus ultima oară, asta regret ...

Adio, mamă.

Cu dragoste și reculegere,

Fiica ta, Camelia